

Arrest

nr. 218 721 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91 / A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2016, met kennisgeving diezelfde dag, geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 24 augustus 2016 verlaat verzoeker België.

Tevens op 8 augustus 2016, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten belope van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: L.

voornaam: I.

geboortedatum: 01.01.1981

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 08/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: E3 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; M 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Op 24.06.2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door Correctionele rechtbank van Brussel voor slagen en verwondingen. Een proces-verbaal werd opgemaakt op 07/08/2016 te zijnen laste wegens openbare dronkenschap en slagen en verwondingen. (PV BR.55.LL.078793/2016 van de politie zone van Brussel hoofdstad Elsene.) Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Na het geven van een theoretische uitleg over wat een ernstig middel is, voert verzoeker de schending aan van:

“: • Artikelen 74/11 Vreemdelingenwet • Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen • Beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.”

Het middel licht toe:

“a) Dat ingevolge de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860) De motivering van de bestreden beslissing moet de beslissing onderbouwen. (RvSt. nr 103.789) Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd; De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien moet die motivering afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. b) De bestreden beslissing betreft thans een INREISVERBOD voor drie jaar met verwijzing

naar een opgesteld proces verbaal door de politie zone Brussel Hoofdstad wegens openbare dronkenschap en slagen en verwondingen. Verweerster verwijst ook naar een eerder opgelopen veroordeling op 24.06.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel wegens slagen en verwondingen, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet "Art. 74/11.1- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende geval le n 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [z De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]1 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar; indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. " Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zeker nu zij in toepassing van artikel 74/11, 1ste alinea, 2de lid aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar oplegt. Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster voor wat betreft de duur ervan rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk aan het opleggen van een inreisverbod. (Pari. St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23) In de bestreden beslissing wordt echter enkel rekening gehouden met het feit dat er wegens hem een proces verbaal is opgesteld wegens openbare dronkenschap en slagen en verwondingen, alsook een eerder opgelopen veroordeling in 2009 (waarvan hij de straf volledig heeft doorlopen). Men meldt op geen enkel moment dat verzoeker de nodige stappen zette om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoeker heeft op datum van 01 juli 2015 een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Plots wanneer verzoeker door de politie wordt opgepakt wegens voornoemde tenlasteleggingen, wordt een beslissing in onontvankelijkheid genomen. De beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Er wordt bijna op automatische wijze een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar opgelegd; Verzoeker stelt dienvolgens vast dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder enig concreet onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker en ook de duur van het inreisverbod. Meer nog, verzoeker werd hierover op geen enkele manier ondervraagd waardoor hij ook de kans niet kreeg om zichzelf daarover te verdedigen. Tevens blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de aangehaalde wetsbepaling niet voorwerp uitmaakt van de genomen beslissing en zijn motivering De aangehaalde verwijzing naar artikel 74/11, 1ste alinea, 2de lid vindt in concreto toepassing indien er wordt verwezen naar de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten; In casu werd evenwel dezelfde een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, maar wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet verwezen naar het afgeleverde bevel; In casu wordt enkel verwezen naar de politionele dossiers van verzoekers en beroep men zich als dusdanig op een verkeerde wetsbepaling; Dienvolgens kan besloten worden dat de aangehaalde wetsbepaling haaks staat op de gegeven motivering; Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. c) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren; Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard; Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige zaken. (RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; RvV arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009); Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de bestuurde zich afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen; Het is de taak van uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvSt. nr. 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010) In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten

over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij een gevangenisstraf van 12 maanden heeft opgelopen als gevolg van een correctionele veroordeling voor het misdrijf "slagen en verwondingen" (vonnis van 24 juni 2009). Op 7 augustus 2016 werd opnieuw een proces-verbaal door de politie opgesteld voor openbare dronkenschap en slagen en verwondingen. Door de ernst van de feiten wordt de verzoekende partij geacht de openbare orde te schaden. Bovendien twijfelde de verzoekende partij niet om illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden zodat de duur van drie jaar proportioneel is.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing niet voldoende precies en volledig is, maar laat na aan te duiden welke dienstige elementen zouden ontbreken.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: (...)"

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat zij in het middel als geschonden beschouwt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met haar op 1 juli 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tegelijkertijd stelt de verzoekende partij dat plots een beslissing van onontvankelijkheid is genomen wanneer zij opgepakt werd door de politie. Hieruit blijkt al dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met het indienen van deze vraag en haar “poging” om haar verblijf te regulariseren, poging die niet gelukt is. De verzoekende partij toont evenmin de relevantie van deze opmerking aan: het indienen van dergelijke aanvraag heeft geen schorsende werking. Ten overvloede: eerdere ingediende aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden al afgewezen, zoals blijkt uit de arresten met nummers 203 233 en 203 237 van de Raad.

Verder stelt de verzoekende partij onjuist dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de duur op drie jaar werd bepaald, niet op een automatische wijze maar omdat door haar gedrag zij geacht wordt de openbare orde te schaden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat tegelijk met de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding is betekend. De bestreden beslissing verwijst op precieze wijze naar de nieuwe vaststellingen van de politie en naar de eerdere veroordelingen, onder andere de “*slagen en verwondingen*” waarvoor de verzoekende partij al was veroordeeld. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat in dit geval met het herhalen van het geven van slagen en verwondingen de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk welke andere specifieke omstandigheid de bestreden beslissing had moeten vermelden. Zij ontkent de feiten niet en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, met inhoudelijk dezelfde motieven, werd vrijwillig uitgevoerd.

Verder kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de motivering gebrekkig is omdat niet wordt vermeld welke bevel, of beslissing tot verwijdering, niet werd uitgevoerd. Dat bevel is immers tegelijk met de bestreden beslissing ter kennis gegeven. De bestreden beslissing verwijst terecht naar het bevel, diezelfde dag gegeven, en stelt correct dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegekend en dat een eerder bevel niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij weet dat het bevel van 8 augustus 2016 geen vrijwillig vertrek toestond omdat het tegelijkertijd ter kennis is gegeven. Zij toont haar belang bij deze grief niet aan. Dit volstaat al om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zoals blijkt uit het bepaalde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat hij niet is ondervraagd en niet de kans kreeg om zich te verdedigen, blijkt uit het gehoorverslag van 9 augustus 2016, weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing, dat hij verwijst naar zijn “*ernstige ziekte*”, naar zijn samenwonen met een partner met wie hij kerkelijk is gehuwd en naar “*zijn neven*” die in België zouden wonen. Hij stelt dat hij in zijn herkomstland niets meer heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat diezelfde dag de verzoekende partij medisch is onderzocht en een “*fit-to-fly*” is opgesteld door een arts. Verder verklaart de verzoekende partij op 12 augustus 2016 dat hij zo snel mogelijk wil terugkeren naar het herkomstland, wat zij effectief heeft gedaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk welke elementen zij dienstig had kunnen opwerpen voor het nemen van de bestreden beslissing, van die aard dat dit de bestreden beslissing vermag te wijzigen. De verzoekende partij heeft geen actueel belang bij haar grief. Zij verduidelijkt evenmin met welke omstandigheid had rekening moeten worden gehouden, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, de feitenvinding is juist en vindt steun in het administratief dossier, werden correct beoordeeld en zijn kennelijk redelijk.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“(…)Zoals verzoeker opmerkt, werd inderdaad verwezen naar de opgelopen veroordeling tot 12 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor slagen en verwondingen en naar het proces-verbaal van 7 augustus 2008 wegens openbare dronkenschap en slagen en

verwondingen. Verzoeker betwist voorgaande feiten niet. Gelet op het recente proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van een nieuwe vaststelling van slagen en verwondingen, reden waarom hij reeds in 2009 werd veroordeeld, is het niet kennelijk onredelijk dat gemotiveerd werd dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat. In de beslissing werd ook gewezen op de ernst van de feiten, waaruit wordt afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wort de openbare orde te kunnen schaden.

Er werd vervolgens expliciet gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar. De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“(…) Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.(…)”

Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, verhindert de verwerende partij niet om op verblijfsrechtelijk vlak gevolgen te verbinden aan de gepleegde en in casu herhaalde feiten.

Verzoeker meent dat er enkel rekening gehouden werd met de ernstige feiten die hij gepleegd heeft, doch dat er geen rekening gehouden werd met de specifiekere omstandigheden, terwijl hij zelf nalaat uiteen te zetten welke specifieke omstandigheden ertoe zouden leiden dat een inreisverbod voor de duur van 3 jaar niet gerechtvaardigd zou zijn.

Bovendien blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dat thans werd uitgevoerd, dat eveneens een afweging werd gemaakt m.b.t. de talrijke, door verzoeker ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf en gemotiveerd werd omtrent artikel 8 EVRM, stellende dat het feit dat hij sedert 2002 in precair verblijf een privéleven heeft opgebouwd, geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf.

(…)”

De Raad verwijst naar punt 2.3. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN